

[Lenger]

meget som muligt ligner de forhold, der hersker udenfor, og som de skal leve under bagefter. Derfor tror jeg, at begrænsninger i udgangen gør det vanskeligere for fangerne at fungere igen, og at det vil øge kriminaliteten.

Nu har ministeren nævnt, at det ikke er reglerne om beskæftigelse eller undervisning, han er ude efter. Det er måske reglerne om, at man i åbne fængsler kan få første udgang allerede efter fire uger, og opsparingsordningen, han er ude efter.

Det er jo ikke så meget, det er kun en lille del af det samlede problemkompleks, ministeren her berører, og derfor vil jeg spørge, om ministeren kan garantere, at han ikke har tanker om at røre ved reglerne om udgang med henblik på besøg hos bestemte personer og reglen om én udgang pr. tre uger. Hvad med de gældende regler om udgang til særlige formål, hvor man kan besøge syg familie, gå til begravelse, gå til lægeundersøgelse, eller hvor man kan gå til familiebegivenheder, varetage personlige interesser, skaffe arbejde og ophold efter løsladelse eller indgå ægteskab for den sags skyld? Hvad med de besøgsudgange, der gælder i åben institution? Og hvad med – hvis vi nu skal have det hele med – retten til at gå til gudstjeneste en gang imellem? Det er det, de nuværende regler om udgang omfatter, og derfor vil jeg spørge, om ministeren, når han nævner opsparingsordningen og muligheden for første udgangstilladelse efter fire uger i åbne fængsler, kan garantere, at der så ikke vil blive rørt ved de andre muligheder.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil selvfølgelig gerne høre, hvad den arbejdsgruppe indstiller, inden jeg tager endelig stilling til alle spørgsmålene.

Generelt kan jeg om de spørgsmål, der er blevet stillet, sige, at de fleste af dem opfylder det formål, der fremgår af §§ 35 og 36. Det er af humane grunde, at en person, der er fængslet, skal have lov til at besøge syge slægtninge, gå til bisættelse o.lign. De andre regler giver jo også mulighed for at komme ind i en arbejdssituation efter afsoningen. Det gælder navnlig dem, der har langtidsstraffe; dér er det vigtigt. Men for korttidsstraffene mener jeg det gælder, at man hellere må have korte straffe, måske endnu kortere straffe, end man har i dag, og så en effek-

tiv og hurtig afsoning. Det er det, der er mit hovedprincip i forbindelse med disse spørgsmål, men enkelthederne synes jeg vi skal vente med at drøfte, til vi har arbejdsgruppens udtalelser.

Lenger (VS):

Det, ministeren kalder effektivitet, står for mig som en hurtigere afsoning fra samfundet udenfor og derfor øgede vanskeligheder ved at komme til at fungere i det selv samme samfund bagefter.

Jeg vil gerne gøre ministeren opmærksom på, at i forbindelse med et spørgsmål, jeg stillede den 30. maj 1984, nr. S 603, svarede han – Folketingstidende 1983-84, 2. samling, sp. 7566-7567:

»Justitsministeriet er enig i, at deltagelse i kulturelle og foreningsmæssige aktiviteter under udgang fra et fængsel kan være formålstjenlig med henblik på den pågældendes behandling, herunder forberedelsen af hans løsladelse.«

Det læser jeg på den måde, at det tværtimod er en forøget adgang til at have kontakt med samfundet udenfor, der er behov for, hvis den fængslede skal kunne fungere i det på en ordentlig måde bagefter.

Jeg vil godt spørge, hvordan ministeren kan forene sit svar på spørgsmål nr. S 603 med overvejelserne om nu at begrænse udgangsmulighederne, når ministeren selv har sagt, at det kan have positiv betydning at deltage i kulturelle og foreningsmæssige aktiviteter, og det udtryk må vel forstås ganske bredt.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Lenger taler om afsoning i forhold til samfundet, men en frihedsstraf er en afsoning. Vi kan ikke komme uden om, at det er hensigten med den, det er meningen med den, og sådan bør det også være. Hvorfor have frihedsstraf, hvis ikke det, man ville fremme, netop var en afsoning fra de sædvanlige forhold i en periode?

Men det behøver ikke at betyde – navnlig for den, der sidder længere tid i fængsel – at man afskærer ham fra på en fornuftig måde at vende tilbage til samfundet. Det er derfor, jeg sonder imellem behovet hos dem, der har haft et længere ophold, og dem, der har fået en kortere straf, hvor afsoningen selv-